

E interesant de reținut faptul că în perioada despre care am vorbit, pe pământul României au crescut florile muzicii ușoare, timide la început, apoi și-au deschis corolele la soare și și-au răspândit parfumurile suave peste vânturile contradictorii, haine, care băteau peste culturile fragede. Muzica lui Ion Vasilescu a apărut, de la primele începuturi, strâns legată de fondul specific al poporului nostru, adînc ancorată în tradițiile muzicii românești. Acesta este — văzut de la distanța atîtor ani — secretul originalității, prospețimii, frumuseții ei și amorul netrădat pe care oamenii noștri îl întrețin și-l vor întreține pentru compozitor și muzica lui. Și mai interesant îmi pare un alt lucru pe care vreau să-l subliniez aici. Ion Vasilescu n-a rămas singur, n-a rămas izolat, n-a rămas o personalitate creatoare cu contur de unicat în muzica ușoară românească.

Ion Vasilescu a creat școală, a stîrnit un curent, o direcție: a fondat o tradiție care a înflorit și înflorește mereu.

— Volumul creației lui Ion Vasilescu este imens. Ce s-a făcut și ce se face pentru ca muzica lui Ion Vasilescu să aibă răspîndirea cuvenită în lume?

— Este adevărat, creația lui Ion Vasilescu e imensă. Cînd spun acest lucru nu mă gîndesc la imensitatea cantitativă pe care — slavă Domnului — o mai găsim și la alți compozitori de la noi, ci la imensitatea lucrărilor de adevărată calitate, pentru că — într-adevăr — ca muzician și scriitor de muzică știu prea bine ce performanță poate reprezenta născocirea citorva sute de melodii care să-și păstreze permanența. În acest sens — dacă nu l-aș fi iubit atît de mult pe Ion Vasilescu — vă spun sincer că l-aș fi invidiat...

Cred că nu lipsește nimănui entuziasmul care să determine acțiunile necesare răspîndirii cît mai largi a operei lui Ion Vasilescu.

Interviu de
S. MASSLER

AL. BRĂTĂȘANU

Coincidențe nedescifrabile, dar și idealuri și opțiuni comune, ne-au legat din anii tinereții printr-o colaborare cimentată de o prietenie atît de trănică, încît ea nu s-a dezmințit pînă în ultimele sale clipe. De aceea, am ținut ca în numele meu, dar și al tuturor colegilor de breaslă, alături de care — în dubla lui calitate de artist și de dascăl — și-a desfășurat lungă și rodnică activitate, să evoc pașii săi în domeniul atît de complex și poate nu totdeauna apreciat la justa lui valoare, al contribuției artei plastice la făurirea fenomenului spectacol.

În anii primilor pași a dorit și el, ca majoritatea tinerii generații de atunci, să combată ceea ce considera ca învechit și ineficient în scenografia românească, și să pună în loc noi modalități spațiale, îmbinînd pictura cu arhitectura — două ramuri pentru care se pregătise temeinic prin studiile sale.

Ceea ce a caracterizat însă mai presus de orice încercările de înnoire ale lui Brătășanu au fost măsura și echilibrul. Măsură la care nu se ajunge decît prin cunoaștere și muncă asiduă, printr-o exigență maximă față de sine însuși. Tot ce-a făurit cu mîntea și mîinile sale, a fost finisat cu minuțiozitate, cu bun gust și rafinament; a fost rodul unei vaste culturi.

Ceea ce l-a caracterizat ca om a fost cinstea și dăruirea totală în împlinirea misiunii, dăruire pe care se credea îndreptățit s-o pretindă și celorlalți.

Și era îndreptățit să respingă trișarea, compromisul, soluțiile de mintuială, ce se strecoară atît de lesne într-o meserie exercitată nu doar în liniștea atelierului personal, cu pensula sau cu dalta, ci în tumultul multiploilor ateliere de execuție ale teatrului, în luptă cu dificultățile tehnice ale scenei, în tensiunea repetițiilor generale.

Crezul său despre lume a fost de totdeauna profund umanist, atașat de tot ce este înnoitor și închinat progresului omenirii.

Acest crez și-a găsit expresia în dragostea pentru tineretul artistic, pe care l-a îndrumat cu convingerea că, spre a-l ajuta, pe drumul încercat al descifrării legilor estetice și al dezvoltării talentului înnăscut, nici un efort nu e zadarnic.

Prin dispariția lui Alexandru Brătășanu, o generație de oameni de teatru pierde un artist, un dascăl și un om de valoare, iar eu un prieten de neînlocuit.

Elena Pătrășcanu-Veakis